

Olyan helyekre jut el, amelyekre legtöbbször egész életünkben kíváncsiak vagyunk. **Új munkakört és kirándulni akart, így feladta az állandóságot** és most mindkettőt megtalálta.

Antalfi (Ha)Jóska a világ tengereit járó *Mein Schiff* nevű turistahajóról, az ott betöltött munkaköréről, utazásairól mesélt, és arról, hogy hosszas próbálkozásai után hogy sikerült egyáltalán felkerülnie egy ilyen hajóra, ahol azért nem fenéki a tejször. az élet.

Hogyan lett belőle újságíró, és hogyan párosult ezzel a zongorázás?

Sok hülyeséggel foglalkoztam gyermekként, de már óvodás koromban észrevették a szüleim, hogy érdeklődöm a zene iránt, mert nagyon szerettem hallgatni az Omegát, meg az LGT-t, meg édesapám többi szalagos lemezét. Vettek egy zongorát, jártam magánórát, de ahogy nőttem, inkább a foci érdekelt. Mint minden normális gyerek, bicikliztem, suliba jártam, úgyhogy abbahagytam a zongorázást.

Az iskola befejezése után **kommunikáció és PR szakot végeztem, hogy valahol kössek ki,**

innen az újságírás. Mielőtt elkezdtem volna az egyetemet, voltam pizzafutár a Diablónál, ott megtanultam pizzát sütni is, amit aztán fel is használtam, mert az egyetemi éveim alatt egy nyáron pizzát sütöttem Amerikában. Amikor onnan hazajöttem, nagyon kívántam, hogy a keresetemből vegyek egy akusztikus gitárt. Azt pengetgettem, megtanultam rajta néhány akkordot, de nem értettem hozzá nagyon. Nem tudtam az elméletet, nem tudtam gitárhúrokban gondolkodni, csak a billentyűzetben.

Az egyetemi évek után eszembe jutott, hogy otthon van egy zongora és elhatároztam, hogy felhangoltatom. Akkor már volt YouTube, aszerint pötyögtettem, és a régi zongoratanárnőmtől vettem néhány órát, úgyhogy ez így kezdett érní. A G. Caféban is volt egy pianinó, azon is játszottam, ez most egyébként nálunk van. **Asztalos Lehel** ránk bízta, hogy vigyázzunk rá, remélem, lesz ahová újra bepakolni.

Mielőtt hajóra kerültél zongoristaként, volt itthon két zenekarotok is, a Friday Rehab és a Stereogám. Ezek hogyan alakultak meg?

Odakerültem a híradóhoz, sokadik munkahelyem volt, és ott **Máthé László Ferenc** kollégám,

aki tudta, hogy én zongorázgatók, mondta, hogy „gyere, csináljunk egy zenekart, s jó lesz”. Akkor nem volt digitális zongorám, de addig ette a fejem, hogy 2008 körül vettem egyet és lejártunk a Digital 3-hoz próbálni.

Kellett dobos, bőgős, énekes, úgyhogy tartottunk egy válogatót. **Mi voltunk az első zenekar, aki úgy rendezett kasztingot, hogy még zenélni sem tudott**, így ügyesen megalakult a *Stereogám*, ami kicsit jobban sikerült, mint előzetesen számítottuk volna.

Innen aztán már burjánzottak a dolgok, nekifogtunk a *Friday Rehab*nak, és amikor már az is kezdett eléggé jól menni, akkor mesélte

Enyed Karcsi

, hogy neki milyen vagány munkahelye van (zongorista egy turistahajón – szerk.). Akkoriban készítettem vele interjút. Most a Karcsi helyén vagyok.

És akkor felkerekedtél?

Egy fél év múlva éreztem, hogy azt én is tudnám csinálni, és azóta keresem a lehetőséget. Van egy Facebook csoport magyar hajón dolgozó, vagy dolgozni akaró zenészeknek, ide léptem be én is. Voltak lehetőségek, de **csak a nyolcadik próbálkozásra sikerült megragadni egyet**. Próbáltam egyéniben is elindulni felkeresve ügynökségeket, próbáltam többször székelyföldi zenészekkel közösen is, de nem feleltünk meg. Volt, hogy túl sokan voltunk, volt, hogy túl kevesen.

Több feltétel van, meg kell nekik mutatni, hogy minden műfajban tudsz játszani, videót kell készíteni és küldeni. Aztán ebben a Facebook csoportban találtam ezt a zenekart, **Koncz Csaba**

debreceni basszusgitáros keresett zongoristát, felrakott egy hirdetést, jelentkeztem. Sokáig semmi nem történt, majd karácsonykor rám írt, hogy szabad a hely. És azonnal jöttem. Akkor a polgármesteri hivatalnál dolgoztam rendezvényszervezőként. Nem volt rossz dolgom, de olyan rég vágytam erre a munkára, hogy nem is volt kérdés, hogy melyiket választom.

Mi áll a szerződésetekben?

Megvan, hogy napi hány órát kell zenélnünk. Átlagban napi négyet. Van egy 4-500 dalos általános listája a hajónak, azokból állítjuk össze a repertoárt.

Ezeknek kétharmada örökzöld klasszikus tánczene, **Elvis Presleytől egészen az AC/DC-ig**. A lista egyharmada pedig német popslágereket tartalmaz. A két énekes már rég csinálja, az elején megkapták a listát, megtanulták ezeket, ők már egész jól beszélnek németül is, a harmóniák meg szerencsére minden nyelven ugyanúgy szólnak. A zenekarban amúgy hatan voltunk:

Kuszenda Eszter

és

Kárpáti Ádám

(ének),

Koncz Csaba,

a zenekarvezető (basszusgitár),

Horváth-Varga Zoltán

(dob),

Száraz Tamás

(ének-gitár), valamint jómagam.

A személyzet tagjainak ezen kívül biztonsági képzéseken kell részt vennie. Ezt nagyon komolyan veszik, hetente két alkalommal van biztonsági gyakorlat. A képzéseken a személyzet megtanulja, mi a dolga vészhelyzet esetén. Nekem is például van egy biztonsági pozícióm, a lépcső mellé kell állnom, és ha valaki arra jön, meg kell mondanom, hova mehet, jó irányba kell terelnem. A hajókon a tűz miatt szokott a legtöbb gond adódni. Van elsősegély képzésünk is, azt is megtanuljuk, melyik mentőövet kell bedobni a tengerbe vészhelyzet esetén, szóval **felkészülünk minden kockázatra**

Milyen a hajó, az utasok magára a hajón töltött időre fizetnek, vagy csak utaznak ezekkel?

Utashajóknak (cruise ships) hívják ezeket, az emberek befizetnek egy hétre, tíz napra, és a fedélzeten eltöltött idő is nyaralásnak számít. Amelyiken én voltam, a *TUI-Cruises* gondozásában levő

Mein Schiff 4

januártól március végéig a Kanári-szigeteket, Madeirát és Marokkót járta. Az utasok szinte mind

németek. Volt, aki egy hétre, volt, aki kettőre jött.

Kétezer-hatszáz vendég fér el rajta és ezerfős személyzete van. Háromszáz méter hosszú és tizenkét emeletes. **Egy hatalmas úszó szálloda az egész.** Amúgy nagyon kemény nemzetközi tér a hajó, több mint negyven nemzet dolgozik rajta a világ minden tájáról. A munkanyelv természetesen az angol, aztán mindenki ahogy éri, úgy értekezik. Senki nem beszél az angolt anyanyelvi szinten, éppen ebből adódóan voltak jó sztorik, például egyszer Zoli, a dobosunk nekifogott Trianonról mesélni egy kirgiz lánynak. Semmit nem értett belőle. Azon azóta is nevetek, nagyon vicces volt.

Az utasok nagyon tehetős emberek?

Annyira nem, de általában a nyugati országokból vannak. Átlagosan ezer euróba kerül egy hetet eltölteni rajta, persze, függ attól, hogy milyen kabint vesznek ki maguknak, hányadik emeleten van, ha a sarkon van, akkor horribilis összegeket fizetnek érte, mert jobb a kilátás.

Ti milyen körülmények között élték ott?

Mi dolgozni megyünk oda, a személyzet részét képezzük. Mivel zenész vagyok, és nem a kisegítő-személyzethez tartozom, magánkabinom van, ami akkora, mint egy fürdőszoba egy tömbházlakásban. Örülök, hogy ez is van, mert nem minden hajón van magánszférája a zenészeknek sem, ennek a hajónak a konkurensén emeletes ágyaik vannak.

Abból a szempontból is szerencsénk van azzal, hogy zenészek vagyunk, hogy **amikor kiköt a hajó, ugyanazt csinálhatjuk, mint az utasok**, ha épp nincsen biztonsági képzés, vagy gyakorlat. Nekünk a munkaidőnk este van, akkor amúgy is a tengeren vagyunk. Az esetek kilencven százalékában egy bárban kellett játszanunk és két hetente volt egy poolparty, ami abból állt, hogy a hajó tetején a medence mellett zenéltünk. Leginkább szabadtéri koncerthez hasonlít.

Jóska a tengerész, hajóját nem éri vész

2018. április 27. péntek, 11:08

Állás
Jóska

Északon a tenger, délen a hegy, középen a város. A képen a város központi részén, a főterén látható a városi tanács épülete.

Baranya, Békés, Budapest, Csongrád, Győr, Hajdúszabolcs, Jász-Nagykun-Szolnok, Kaposvár, Komárom-Egyetemes, Kőrös, Miskolc, Nórád, Pécs, Püspökladány, Szabolcs-Szatmár-Beregszabolcs, Szeged, Székelykeresztúr, Tatabánya, Tiszaújváros, Veszprém, Zalaegerszeg, Zalaegerszegi stb.